

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 760/2025
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“, кога заступа пуномоћник Јелена Ћетковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4236/24 од 14.11.2024. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4236/24 од 14.11.2024. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 1442/23 од 21.02.2024. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка од 27.500,00 динара, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1442/23 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени исплати 9.250,42 динара на име прековременог рада оствареног у фебруару месецу 2023. године са законском затезном каматом од 15.03.2023. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 950,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4236/24 од 14.11.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати 9.250,42 динара на име прековременог рада оствареног у фебруару 2023. године са затезном каматом од 15.03.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка пред првостепеним судом од 950,00 динара, а обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова

насталих у поступку пред првостепеним судом исплати 40.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 21.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

С обзиром да је ревизија туженог дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на пословима возача аутобуса. Због природе делатности у саобраћајној служби, тужени је 29.11.2022. године донео Одлуку о прерасподели радног времена за период од 01.12.2022. године до 31.08.2023. године. Наведеном одлуком утврђена је прерасподела радног времена тако да укупно радно време запосленог у периоду од девет месеци у просеку не буде дуже од уговореног пуног радног времена сваког запосленог од 40 часова недељно. Одлуком је предвиђено и да за запослене на пословима возача аутобуса, трамваја и тролејбуса ефективно радно време, односно време управљања возилом не сме износити дуже од осам часова дневно, као и да број недостајућих часова рада до пуног месечног фонда часова за обрачун и исплату зараде за одговарајући месец се допуњавају из остварених часова рада у прерасподели радног времена или неостварених часова које ће запослени остварити у наредном периоду. Предвиђено је и да се прерасподела радног времена не сматра прековременим радом и да запослени по том основу немају право на увећану зараду. Према обрачуну радних сати тужилац је у јануару месецу 2023. године имао мањак од 88 радних сати, а у фебруару 2023. године остварио 28 часова рада дуже од пуног планираног фонда часова у том месецу, због чега је тужени на основу одлуке о прерасподели радног времена тужиоцу за вишак радних сати остварених у фебруару 2023. године умањио износ мањка радних сати из јануара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да је тужилац обављао рад према одлуци о прерасподели радног времена која је донета у складу са одредбом члана 57. Закона о раду и да му је зарада у фебруару месецу 2023. године правилно обрачуната и исплаћена, те да би у супротном тужиоцу наведени сати били двоструко обрачунати и кроз прерасподелу радног времена и кроз прековремени рад.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и обавезао туженог да тужиоцу исплати увећану зараду за часове прековременог рада у спорном месецу. По ставу овог суда тужилац је обављао рад дужи од пуног радног времена на захтев

послодавца према месечном распореду рада, где је без значаја то што овакав рад није остварен под условима из члана 53. Закона о раду.

Врховни суд налази да се основано ревизијом туженог указује да је другостепени суд у побијаној одлуци погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 53. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), прописано је да на захтев послодавца, запослени је дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (прековремени рад).

Одредбом члана 57. став 1. истог закона, прописано је да послодавац може да изврши прерасподелу радног времена када то захтева природа делатности, организација рада, боље коришћење средстава рада, рационалније коришћење радног времена и извршење одређеног посла у утврђеним роковима (став 1); прерасподела радног времена запосленог врши се тако да укупно радно време запосленог у периоду од шест месеци у току календарске године у просеку не буде дуже од уговореног радног времена запосленог (став 2). Одредбом члана 58. истог закона, прописано је да се прерасподела радног времена не сматра прековременим радом.

Значи, Законом о раду уређене су могућности прерасподеле радног времена и прековременог рада и јасно је одређено да се прерасподела радног времена не сматра прековременим радом, па тако запослени нема право на увећану зараду за сате рада дуже од пуног радног времена у току прерасподеле. Такође, послодавац уводи прековремени рад у случају неких изненадних фактора које се појаве у пословању, док ће до прерасподеле радног времена доћи када то захтева природа делатности, организација рада или у циљу бољег коришћења средстава рада, рационалнијег коришћења радног времена и извршења послова у утврђеним роковима. У конкретном случају, тужени је због природе делатности и организације рада запослених у саобраћајној служби донео Одлуку о прерасподели радног времена за период од девет месеци, а у циљу обезбеђења потребног обима и квалитета услуга, боље организације рада и радног времена, а ради извршења одређених послова утврђених редом вожње и задатим роковима. Одлуком је за запослене на пословима које обавља тужилац (возач аутобуса) утврђено време управљања возилом у току дана, као и начин вођења евиденције за сваки обрачунски месец. Евиденција, између осталог, садржи број недостајућих часова до пуног месечног фонда часова за обрачун и исплату зараде, с тим што се исти допуњавају из остварених часова рада у прерасподели радног времена (или неостварених које ће запослени остварити у наредном периоду).

У складу са донетом одлуком тужилац је обављао послове свог радног места, па је погрешан закључак другостепеног суда да је у фебруару 2023. године тужилац остварио 28 часова прековременог рада за који треба да му буде исплаћена увећана зарада. Наиме, тужени је као послодавац због природе делатности и организације рада запослених у саобраћајној служби искористио право предвиђено законом и извршио прерасподелу радног времена у ком случају је компензација за сате рада дуже од пуног радног времена у једном месецу то што ће запослени за толико сати краће радити у другом месецу уз обавезу да у периоду од девет месеци у просеку не ради дуже од уговореног пуног радног времена. Како је тужилац на основу наведене одлуке радио у

режиму овако утврђене прерасподеле радног времена и није обављао прековремени рад, јер је у јануару 2023. године имао мањак 88 часова рада који су му умањени с обзиром на више остварених 28 часова у фебруару, то је првостепени суд правилном применом материјалног права утврдио да по основу прековременог рада тужиоцу није мање исплаћена зарада а да би му додатним увећањем зараде за прековремене сате рада ови сати рада били два пута обрачунати, због чега је правилно одбио тужбени захтев као неоснован.

Из ових разлога, донета је одлука применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП и одлучено као у изреци.

Тужени је успео у ревизијском поступку, па му припада право на накнаду трошкова тог поступка, који обухватају опредељене трошкове за састав ревизије 18.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 43/23), као и трошкови судских такси на ревизију 3.800,00 динара и одлуку по ревизији 5.700,00 динара, одмерено према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94...95/18).

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић